

LA MISTERIOSA MORT D'EN NANDO VILLAR

SALVA CARBONELL SALOMÓ

Letrame
Grupo Editorial

© Drets d'edició reservats.
Letrame Editorial.
www.Letrame.com
info@Letrame.com

© Salva Carbonell Salomó

Disseny d'edició: Letrame Editorial.
Maquetació: Juan Muñoz
Disseny de portada: Rubén García
Fotografia autor i portada: Eva Montero
Supervisió de correcció: Ana Castañeda

ISBN: 978-84-1114-622-7

Ninguna part d'aquesta publicació, inclòs el disseny de coberta, pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa de manera alguna ni per cap mitjà, ja sigui electrònic, químic, mecànic, òptic, de gravació, a Internet o de fotocòpia, sense permís previ de l'editor o de l'autor.

Letrame Editorial no té perquè estar d'acord amb les opinions de l'autor o amb el text de la publicació, recordant sempre que l'obra que té a les seves mans pot ser una novel·la de ficció o un assaig en el que l'autor faci valoracions personals i subjectives.

«Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, excepte en excepció prevista per la llei. Adressi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47)».

*Als meus pares, per ajudar-me a tirar endavant la publicació d'aquesta obra, entre d'altres moltes raons. A tots els qui en algun moment han revisat el text i m'han aconsellat.
I a l'Eva, per tot això i més.*

Aquesta és una obra de ficció. Qualsevol semblança amb la realitat és pura coincidència. Tots els personatges, fets, organitzacions i diàlegs d'aquesta obra són o bé producte de la imaginació de l'autor o bé han estat utilitzats de manera fictícia.

No entenc com hem pogut arribar a aquest punt. M'esforço per aguantar la pistola amb les dues mans tan ferma com puc. No creu que arribi a disparar. Jo tampoc. Els dits de la mà esquerra em fan unes punxades terribles i se m'estan entumint. Quan això acabi aniré directe a urgències perquè m'ho mirin. Si acaba bé, és clar.

Per fer-ho tot molt més èpic, comença a ploure, gairebé pedrega. Amb prou feines ens podem sentir. M'apropo una mica, sense deixar d'apuntar. Impossible fallar des d'aquesta distància. Si disparo ara, cau directe dins la piscina.

—No volia que acabéssim així —em diu, cridant per sobre el soroll—. No t'ho mereixes. Ets una de les persones amb més ètica que conec. I és per això que avui has vingut. Qualsevol altre s'hauria rendit fa temps. Però no pateixis, això s'acaba ara i aquí.

Em somriu com fa anys que no ho feia, es gira sobre els seus peus i amb un gest de la mà em convida a entrar dins la casa.

—Crec que és més civilitzat si ho parlem a cobert, no? —diu mentre s'apropa a la barra de la cuina. Treu dues copes baló i amb un gest expert hi posa glaçons, llimona, obre dues tòniques...

—Bombay Sapphire, com sempre?

Capítol 1: La senyora Rius

Fa només cinc dies la meva vida era tranquil·la. Massa tranquil·la, potser. No és que sigui molt normal passar-se una nit de divendres perseguint un esportiu de luxe per Barcelona, però tampoc és tan apassionant com sembla. La primera parada va ser a un club exclusiu al Port Vell, al Moll de la Barceloneta. Evidentment, jo em vaig haver de quedar fora, amb el cotxe en doble fila. Els vaig veure entrar, però no vaig poder fer cap foto. Així que vaig buscar pels voltants un lloc on aparcar, però un divendres a la nit de ple juliol ja sabia quin seria el resultat. Així que pàrquing de pagament, que inclouria als meus honoraris, i a passejar-me pels volts del Club a veure si tenia sort.

Un dels cambrers del Club em devia un favor (sona a pel·lícula americana, oi?, però és veritat), així que li vaig demanar per Whatsapp que em confirmés que els meus objectius estaven sopant al club: una noia cubana, d'uns vint anys, cabell negre i un minivestit ajustat de color platejat. No va caler dir-li gaire més. La noia s'havia convertit en el centre d'atenció només arribar. Del seu acompanyant no me'n va poder dir gaire cosa. Un paio d'uns quaranta i pocs, repentinat, vestit d'Armani i molt bronzejat. Va mirar de fer-li una foto amb el mòbil, però tampoc no es volia arriscar a perdre la que segons ell era la feina de la seva vida. Me'n va enviar una de molt borrosa, però me'n vaig poder fer una idea. Li vaig demanar que m'avisés quan anessin a sortir i vaig aprofitar per anar a fer un mos per la Barceloneta.

Unes braves, unes bombes, gambeta salada i una canya per tirar-ho tot avall. I el telèfon sobre la taula a l'espera del senyal. Ja eren gairebé les dotze quan em va arribar el missatge. Tenia el temps just per treure el cotxe del pàrquing i seguir amb la persecució.

Vaig encreuar els dits perquè la noia no tingués ganes d'anar a ballar. Això podia suposar tres o quatre hores més i ja no em ve de gust anar a dormir tan tard, per molt bé que pagui el senyor Rius. En uns minuts el

cotxe esportiu sortia del Club i enfilava cap a la part alta de la ciutat.

Al seient del costat, preparada, la millor càmera de fotos que es podia comprar hores abans a un centre comercial del qual no en diré el nom. Amb un teleobjectiu dels que fan servir als camps de futbol. Tot pagat amb la targeta client, perquè l'endemà ho pensava tornar. “Al final me lo he pensado mejor, señorita...”. És el que acostumo a fer amb treballs esporàdics d'aquests. Només és qüestió de no repetir la jugada gaire sovint ni al mateix centre.

El cotxe agafà la sortida 9 de la ronda de Dalt i va enfilar muntanya amunt per carrers on no havia estat mai. La pantalla del mòbil s'il·luminà. Un Whatsapp d'un amic mosso a qui havia demanat unes hores abans que comprovés la matrícula. Sense deixar de mirar la carretera i mantenint la distància amb el cotxe objectiu, vaig donar un cop d'ull al missatge. Les dades no podien estar bé. Segons em deia el meu amic, el cotxe estava a nom d'Eudald Rius, l'home que m'havia contractat feia una setmana abans de marxar quinze dies a Sud-amèrica en un viatge de negocis.

Llavors l'home que acompanyava la noia també li havia agafat el seu descapotable? Hi ha gent que no sap quan ha de parar.

El cotxe s'aturà a l'adreça que m'havien passat per missatge, la del senyor Rius. La reixa del jardí s'obrí lentament i el cotxe va entrar al garatge. Si es quedaven dins la casa, aquí s'acabava la meva nit. Només havia pogut aconseguir la matrícula (i era la del cotxe del meu propi client) i la confirmació que la dona havia tornat a casa a les dotze i escaig.

La senyora Rius era una joveneta de vint-i-dos anys acabada d'arribar de Cuba. L'antiga senyora Rius s'havia vist al carrer, als seus setanta anys, això sí, amb una bona compensació econòmica i unes quantes propietats arreu del món. El caprici li havia sortit molt car, al senyor Rius, i no estava disposat que ningú se n'aprofités mentre ell era a l'altra punta del món. Així que em va demanar que em convertís en la seva ombra.

Classes de ioga, pilates, zumba, compres per passeig de Gràcia... Res no feia sospitar que aquesta pobra noia ja havia fet plans pels seus dies de “Rodríguez”. Demostrant la gran confiança que li tenia, el bo del senyor Rius li havia regalat un iPhone X, amb l'opció d'ubicació activada.

Així que la meva feina es resumia a comprovar al meu mòbil per on es movia, apropar-me, comprovar que la noia s'ho passava bé però no massa, i anar passant l'informe al patró.

Fins aquella nit, que li havia dit al seu marit que es quedava a casa perquè

no es trobava bé. Em va demanar que ho comprovés i que si calia que prengués fotografies o el que fes falta.

Vaig deixar el cotxe aparcant uns cent metres més enllà de l'entrada de la casa. Vaig carregar-me la càmera de fotos amb el teleobjectiu al coll i vaig donar unes voltes buscant un bon lloc des d'on fer la feina. La sort va voler que un arbre de l'altra banda del carrer tingués les branques disposades de forma que es podia pujar sense gaire esforç i quedar per sobre de la tanca de la casa. Des d'allà veia totes les finestres de la façana sud-oest. La piscina exterior tenia els llums encesos i em permetia veure gairebé tot el jardí, amb la gespa pulcrament tallada i un espai *chill-out* amb un gran llit blanc sota un dosser de lona de color cru.

De sobte la vidriera del menjador es va obrir i en van sortir la senyora Rius i el seu acompanyant, completament nus. La noia semblava molt divertida i excitada, mentre el seu amic semblava mig borratxo i amb poques ganes de gresca.

Des de la meua ubicació privilegiada vaig poder fer més de tres-centes fotografies que no deixaven cap marge a la interpretació. La piscina, el llit *chill-out*, la gespa... tot mentre l'home no canviava la seva expressió avorrida. En alguns moments vaig tenir por que s'adonessin de la meua presència, però devia estar a uns setanta metres, amagat entre les branques de l'arbre i lluny dels fanals del carrer. Sí que em semblava que la noia mirava en la meua direcció de tant en tant, i això em produïa un calfred que em recorria l'espina.

Quan en van tenir prou, i això va ser uns vint minuts després, van tornar a entrar a la casa.

Ja no tenia cap sentit que em quedés a mirar si l'home marxava o es posava un dels pijames del senyor Rius i es quedava a dormir. Així que vaig baixar de l'arbre procurant no obrir-me el cap ni deixar caure la càmera, o no la podria tornar l'endemà.

Amb la satisfacció de la feina ben feta me'n vaig anar cap a casa a dormir.

Capítol 2: Truca el lleter

Crec que va ser Winston Churchill que va dir que “la democràcia és aquell sistema on si truquen a la porta a les sis del matí, saps que és el lleter”. M’agradaria saber què opinaria l’amic Winston sobre que et soni el telèfon fix a les sis, quan fa poc més de quatre hores que t’has posat a dormir. Avui dia, amb els telèfons mòbils, les trucades des del fix es reserven a teleoperadors pesats, mares preguntant si ja menges bé o temes realment urgents.

Aquell dissabte al matí era la darrera opció. Vaig trigar una bona estona en associar el so amb un telèfon, de tan poc com el feia servir. El mòbil reposava a la tauleta, apagat i endollat al carregador.

Amb les funcions motrius mínimes vaig sortir del dormitori i vaig anar fins al menjador, on el telèfon no deixava de sonar. Vaig intentar reconèixer el número, però res de res.

—Digui? —vaig aconseguir articular, com si fes mil anys que no parlava amb ningú.

—Miqui, soc en Bayona. Necessito que vinguis al més ràpid possible a casa d’en Nando. A Sitges. Tens l’adreça?

Crec que vaig dir alguna cosa com que sí que la tenia i que ara anava cap allà. Però la realitat era força diferent. Em vaig forçar a entrar a la dutxa, em vaig fer un cafè ràpid de càpsula que no en diré el nom i em vaig endrapar un parell de magdalenes resseques mentre em vestia amb la roba del dia anterior (excepte calçotets, que tenim uns mínims...).

Vaig pujar al cotxe i vaig sortir del pàrquing fent xerricar les rodes com en una pel·lícula americana. Va ser llavors que em vaig adonar que la càmera de fotos encara era al seient del costat, amb la seva càrrega tan valuosa. Sort que guardo el cotxe dins l’edifici, o amb tota seguretat ara ja no hi seria.

Eren les 6:15 del matí d’un dissabte de juliol. El sol encara no havia sortit i els termòmetres estaven lluny del seu màxim. Els pocs cotxes que veia pel carrer eren de gent tornant de festa o que, com jo, havien d’anar a treballar.

Vaig agafar la ronda litoral a l'alçada de la Vila Olímpica i en uns minuts ja em trobava a la C-32 direcció a Sitges. El que m'havia trucat era en Jaume Bayona, inspector dels Mossos d'Esquadra i amic des de feia vint-i-cinc anys. Si em deia que anés al més ràpid possible, es feia i punt. I que s'hagués identificat com a Bayona i no com a inspector Bayona volia dir que era una trucada extraoficial.

Un dia que no hagués anat amb pressa m'hauria estalviat el peatge i hauria fet la carretera de les costes, però mig adormit com estava no era bona idea posar a prova els meus reflexos, i menys amb tan poca llum.

La casa d'en Nando Villar era a una urbanització als afores de Sitges, on uns quants futbolistes tenien casa. S'hi havia de saber arribar. Jo feia uns cinc anys que no hi anava, però recordava molt bé el camí. Feia cinc anys que havia vist el Nando per darrer cop. I cinc anys que havia pegat algú per primera vegada a la vida.

Davant la casa, dos cotxes dels Mossos i un altre sense cap credencial visible però que vaig reconèixer com el d'en Bayona. Els veïns no s'havien assabentat de res, perquè totes aquestes cases són molt allunyades del carrer, per evitar les mirades indiscretes.

Un agent feia guàrdia davant la reixa del jardí. Em va barrar el pas, em va demanar que m'identifiqués, i per ràdio va demanar a l'inspector si em podia deixar passar.

El jardí es veia força descuidat, comparat amb quan vaig venir, que en Nando estava al cim de la seva carrera i es podia permetre unes deu persones pel manteniment de la casa. Seguint el camí de llambordes vaig anar fins a l'entrada principal. Un altre agent s'estava dret com un estaquirot mirant cap al jardí. El vaig saludar, però no es va donar per al·ludit.

En Bayona ja m'estava esperant al rebedor. Més gran que el meu pis, presidit per un llum de sostre sortit d'una pel·lícula d'Errol Flynn, terra i parets recoberts de marbre i detalls decoratius de gust pèssim. Ens vam donar la mà fredament, com si ens acabéssim de conèixer. Davant dels seus subordinats mai es volia mostrar amistós, jo ja hi estava acostumat. Em va conduir a través del menjador, on hi havia una taula parada per a una dotzena de comensals. La llum del matí començava a entrar per l'immens finestral i es podia veure la piscina amb forma de ronyó on tantes festes s'havien celebrat i tantes barbaritats s'havien silenciades. Una porta al fons portava al despatx d'en Nando.

També deixava en ridícul el meu pis. Les parets estaven cobertes per estanteries de wengué, plenes de llibres que dubto molt que en Nando llegís mai i trofeus lluent, fotografies amb famosos, diplomes... Un sofà vermell en un racó, un televisor gegant penjat de la paret, i un gran escriptori de roure massís al bell mig, darrere el qual seia en Nando. O el que quedava d'ell.

Un mosso d'esquadra feia fotos de tots els detalls de l'escena. Per sort jo havia tingut la bona pensada d'agafar la rèflex del cotxe. A un gest d'en Bayona, el mosso va sortir del despatx per anar a esperar-se al costat de la porta.

Se'm va regirar l'estómac i les dues magdalenes i el cafè van fer un intent de tornar a sortir. Assegut en una cadira de cuir, amb una samarreta de tirants que deixava a la vista els braços completament tatuats, hi havia el que havia estat un dels meus millors amics durant gairebé trenta anys. El seu tors reposava sobre l'escriptori, les mans a la vista, una amb un mòbil de darrera generació fermament agafat. I per sobre de tot, el que més destacava: el cap esberlat que feia impossible reconèixer el seu rostre. I allà al mig, com una broma macabra, l'arma homicida: una reproducció coberta d'or i a mida natural del seu propi penis.

Capítol 3: Un cadàver per esmorzar

En veure'm tan commocionat, en Bayona em va posar la mà a l'espatlla, però el que pretenia ser un gest confortant amb la millor intenció em va fer saltar de l'ensurt.

—L'ha trobat una de les dones de servei. Diu que ha sentit uns crits, després un soroll com de vidres trencats, i que s'ha esperat uns minuts a venir perquè no era el primer cop que passaven coses estranyes de nit.

Era difícil fixar-se en res mentre l'arma homicida presidia la taula de despatx, lluent, gegant i tacada de sang. A més, la calor començava a afectar el cos i una olor desagradable s'anava escampant per l'habitació.

—Em sap molt de greu tot això, però m'expliques per què m'has fet venir corrents fins aquí? Ja saps que jo em dedico a casos de poca importància, vigilàncies, infidelitats... —vaig dir-li, notant com un sentiment d'indignació em feia oblidar la resta d'emocions. Només podia pensar en com estaria de bé dormint i seguint amb la meva rutina.

En Bayona va creuar l'habitació i es va apropar al cos d'en Nando. La mà dreta agafava amb força un iPhone d'un model que no es trobava a les botigues. Va apropar el dit polze d'en Nando al sensor del mòbil per desbloquejar-lo, sense gaire traça. El mosso que feia guàrdia a la porta va entrar i amb molta més habilitat va aconseguir que el mòbil s'activés. Devia tenir uns vint-i-un anys, i s'havia criat entre dispositius electrònics, no com nosaltres, que veníem de l'edat de pedra.

A la pantalla del mòbil l'historial de trucades no deixava lloc a dubte: sis trucades al meu telèfon entre les dues i les tres de la matinada. Cap d'elles contestada.

—Això ens diu que entre les dues i les tres encara era viu. I que tenia molt d'interès en parlar amb tu —em digué secament en Bayona—. Em pots dir on eres tu a aquelles hores?

El vaig mirar com si s'hagués tornat boig.

—M'has fet venir fins aquí per acusar-me d'assassinat? Ahir a la nit era a

casa dormint. I amb el mòbil apagat. I saps perfectament que feia cinc anys que no em veia amb aquest desgraciat... —vaig dir abaixant la veu en adonar-me que ja no tornaria a veure aquest desgraciat.

Em va agafar per les espatlles i em sacsejà. Em mirà directament als ulls i em digué:

—Tinc molt clar que tu no hi has tingut res a veure, Miqui, però quan tot això es faci públic i apareguin els voltors de la premsa, el primer per qui aniran seràs tu. El teu nom apareix al seu telèfon, us coneixíeu de tota la vida, i és de domini públic el que va passar fa cinc anys en aquesta casa, davant de centenars de testimonis. A més, la posició des d'on l'han atacat suggereix que qui ho va fer no va entrar d'amagat, sinó que devia estar amb ell i un cop es va guanyar la seva confiança va aprofitar per atacar-lo.

Amb un gest del cap va fer fora el mosso, que va sortir de l'habitació i va tancar la porta. Allà estàvem els tres, com feia prop de vint-i-cinc anys, quan en Nando i jo el vam conèixer. Tot i que ara no estàvem sortint de festa...

—Et dic el que farem —em digué amb el rostre seriós—. No puc evitar que la notícia s'escampi com la pólvora. És possible que algun d'aquests nanos ja ho hagi esbombat pel mòbil a algun conegut i la bola s'anirà fent gran. Ens esperen uns dies molt complicats, i podria ser que en mig de la confusió algunes proves no arribessin al dipòsit tan ràpid com caldria... —mirà de cua d'ull l'ordinador portàtil just davant del cos del Nando, obert i amb la pantalla plena de taques de sang. No era un Macbook de darrera generació com hauria suposat, ja que en Nando era un fan incondicional d'Apple (i un inútil en temes tècnics), sinó un portàtil dels més econòmics d'una marca xinesa. Alguna cosa no acabava de quadrar.

Vaig agafar el portàtil i la font d'alimentació i els vaig posar al maletí de neoprè que hi havia just a sota la taula. Vaig rebuscar pels calaixos a la recerca d'algun *pendrive*, disc dur extern... Vaig fer fotografies de l'escriptori, la disposició dels objectes, la forma com l'arma homicida havia destrossat el crani sense que en Nando pogués fer res per defensar-se... També del cos inert d'en Nando, impressionant, carn de gimnàs, amb tot el mostrar d'un tatuador a l'esquena, braços, coll... Per ell cada tatuatge tenia un sentit, un significat, o com a mínim fins fa cinc anys. Després ja no tinc clar res.

Al moment de marxar, en Bayona em va portar a un racó del menjador, lluny de la mirada dels seus agents, i em va fer una abraçada com mai ens